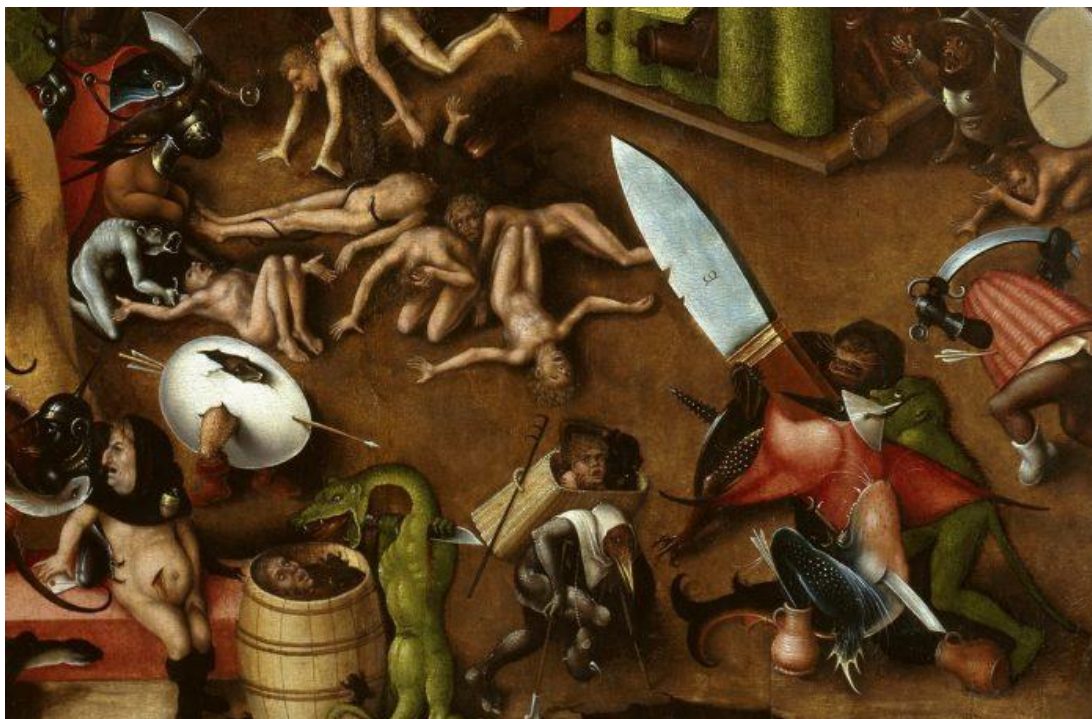

СРБИ, ЕВРОПСКА УНИЈА И СМРТ ПРАВЕ ЕВРОПЕ

Владимир ДИМИТРИЈЕВИЋ
нов 25, 2017

МИТ О ЕВРОПСКОЈ УНИЈИ

Кад Србин чује реч „унија“, одмах му на памет пада унијаћење његових предака, које је Ватикан спроводио уз помоћ Млетака и Хабзбурга, приморавајући децу Светог Саве да признају папу римског, а нудећи им, да сачувају свој „гркоисточњачки“ обред. Реч „унија“ нас подсећа на Матавуљевог Пилипенду, који неће да пређе у „царску виру“, макар умро од глади; такође, не можемо ни изговорити ову реч, а да се не сетимо **свих лукавстава и подлости којима су се служили латински мисионари да би Србе проверили.**

Ни о чему се код нас, од почетка деведесетих година XX века до ове, 2017. године, није толико расправљало као о Европској Унији. Не уђемо ли у Европску Унију, у коју је ушла скоро сва Европа (изузев „сиромашних“ држава попут Норвешке и Швајцарске), чека нас „ледена смрт“ у запећку „Западног Балкана“. Нисмо у Европи ако нисмо у Европској Унији. Сви злочини које је Европска Унија, скупа са Сједињеним Америчким Државама, починила приликом распада СФРЈ, протерујући Србе са њихових вековних огњишта, заборављају се да би се „ушло у Европу“. Чак и сада, када ЕУ јасно каже да јој не пада на памет да се даље шири, ЕУ мантра остаје на снази. Приморавају нас на некакву „Балканску Унију“, од које ми нећемо имати никакве користи, али ће зато **Империја Вашингтон – Брисел** моћи, преко наших леђа, да решава своје проблеме (**попут прихвата миграната са Блиског Истока**).

Баш зато, и увек зато, овај мит о ЕУ као јединој Европи вреди преиспитивати.

ПРВОБИТНО ЈЕДИНСТВО ЕВРОПЕ И ВИЗАНТИЈА

Европа је, на својим почецима, била једно, као Римско царство. Римско царство није „испарило“: оно је наставило да постоји кроз Св. равноапостолног цара Константина, који оснива Нови Рим, Цариград. Како каже **Георгије Острогорски**, говорећи о ситуацији Запада који је, у доба „сеобе народа“, пао под власт варвара: **„Цар (у Цариграду, нап. В. Д.) се и даље сматрао поглаваром целог Римског царства и целе хришћанске васељене.“**

Земље које су некад биле делови Римске империје сматране су за вечити и неотуђиви посед римског цара у Цариграду. Зато је Св. цар Јустинијан (526–565), по Острогорском, кренуо да „поврати своје римско наслеђе, да ослободи римску земљу од власти варвара и аријанских јеретика и да успостави Империју у њеним старим границама, као једино римско и правоверно царство“. Основа те јединствене Европе било је „римско државно уређење, грчка култура и хришћанска вера“ (при чему овај ред навођења у делу Острогорског треба обрнути: **хришћанска вера, грчка култура и римско државно уређење**). Зато Византинци себе нису сматрали „Грцима“, него „Римљанима“ – Ромејима, чувајући целокупно европско наслеђе неокрњеним. Као што уочава наш угледни геополитичар Милош Кнежевић: „Византија није могла, нити хтела, да сруши Западно Римско царство, она је била његов одвојени, други и моћнији део. Рим је пао под најездама и услед разарања северних варвара. Римски Запад је реварваризован, дакле, примитивизован. Између културе придошлица и римских тековина није било културне непосредности и сабирања, те тековине посредовала је и наследила Византија. **Непосредна наследница Византије је касније постала Русија и неке земље и народи источне, тј. југоисточне Европе“.**

Али, шта се десило са Византијом?

Она је, на Западу, презрена и одбачена и порекнута као Европа. **Хегел** целу историју Источног Царства Ромеја своди на „одвратну слику слабости, у којој бедне, штавише, апсурдне страсти нису дале да настану велике мисли, дела и индивидууми“. Милош Кнежевић указује на чињеницу да „Западна Европа прећуткује, потцењује и неподаштава Византију, и то чини веома дуго“, мада је **Византија трајала дуже од старог Рима; превиђа се да се „романство за много векова продужило у ромејству“.**

МИТРОПОЛИТ ЈЕРОТЕЈ ВЛАХОС СВЕДОЧИ

Угледни грчки теолог, **митрополит Јеротеј Влахос**, јасно нам то тумачи у свом огледу „Међусобни утицај богословља и политике у Европи“: “Очигледно је да данашњом Европском Унијом углавном владају папаисти и протестанти, јер православци чине мањину. Сигурно, требало би да се подсетимо да, као што кажу многи савремени историчари, главнину Европљана чине потомци старих Римљана које су поробила германска племена, заузевши западни део византијског Царства. **Тако данас, главнина Европљана има ромејско порекло, док такозвану владајућу класу чине потомци франачких освајача.**

Дакле, подизањем здања данашње Европе, поново израња Европа као царство Карла Великог, а он је, узгред буди речено, отац савремене Европе, који је смртно мрзео ромејску традицију. Познато је да француско–немачке снаге данас руководе Европом.

Међутим, с друге стране, много европског света у својој националној подсвести носи сећања и архетипове из јелинства и због тога поштују и цене православну традицију.“

С тим и таквим, пробуђеним Европљанима вредело би сарађивати у покушају да се првобитно јединство духа и културе обнови, на опште добро свих Европљана.

ПЕТ РАЗЛИКА ИЗМЕЂУ ИСТОКА И ЗАПАДА

Исток и Запад су се, по митрополиту Јеротеју, развијали у различитим правцима, што се види и данас. Позивајући се на професора **Мариоса Бегзоса**, он указује на те разлике: Запад се определио за материјализам, Исток за личност; Запад је рационализам, Исток апофатизам као надилажење пуне рационалности; Запад је јуридикчки морализам, Исток етика као исцелитељство душе; Запад је папизам и паполики централизам, Исток је саборност; Запад је почео као расистички феудализам, Исток је знао за државу као јемство правне једнакости грађана. Зато Влахос каже: „Постаје, најзад, очигледно да постоји огромна разлика између западне и источне традиције на свим пољима: мишљења, државног уређења и понашања. Ово је, наравно, последица велике промене која се догодила на Западу, после премештања престонице Византијске државе са запада на исток (Константинопољ) и настанка духовне празнине на Западу.“

Дакле, митрополит Јеротеј Влахос говори о највећој трагедији Европе: у првом миленијуму, њу обједињује иста вера и благодат Божја, од Северне Африке до Ирске. У другом миленијуму, она је сурово подељена, и та подела траје до данас.

Јер, истинско јединство могуће је само у Христу и светима Његовим, којима се Црква Истока и Запада красила у првом хиљадугођу од рођења Господњег.

ПАПА И КАРЛО ВЕЛИКИ КАО ОЦИ ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ

Јединство Европе први је нарушио папски Рим, уводећи нове, Истини туђе догмате (попут **filioque**) и обједињујући франачке варваре у борби против престонице Истока и Запада, Новог Рима, Константинопоља. Папа Лав III крунисао је неписменог франачког владара, Карла Великог, круном Светог Римског царства, да би подигао свој ауторитет и очувао моћ и власт. Жак Ле Гоф, у свом делу „Средњовековна цивилизација Западне Европе“, сматра да је Лав III имао намеру да преко Карла Великог (иначе ревносног борца за јеретичко filioque) искористи да би „успоставио примат римског понтифекса над целом Црквом“. Аустријски социолог Ханес Хафбауер, у својој студији „Проширење Европске Уније на Исток. Од Drang nach Osten до периферије ЕУ интеграције“, истиче да је Карло Велики своје царство „схватио као васкрс Imperium Romanum, а његови поданици су га звали Pater Europae“.

Дакле, римски папа је устао против јединства Римског царства и василевса у Константинопољу, узурпатора Карла Великог прогласио за цара Римске империје и државу предака Немаца и Француза прогласио „Европом“. Зар је случајно да се као „Дан Европе“ у данашњој Европској Унији слави дан крунисања Карла Великог у Ахену, и да се онима који су допринели „евро–интегрисању“ додељује награда „Карло Велики“ (коју је, између осталог, примио и Бил Клинтон)? Зар је онда случајно што је потомак Карлових настављача, Хабзбурга, **Ото фон Хабзбург**, јасно говорио да „поседујемо европски симбол који подједнако припада свим народима, а то је круна Св. римског царства у којој је отелотворена традиција **Карла Великог, владара уједињеног Запада**“? И зар је случајно што италијански евроинтегративац **Романо Проди** тврдио да су „Европљани трагали за јединством које је изгубљено и никад повраћено после пада велике империје Карла Великог“?

Запамтимо: „Као европска култура у стриктном смислу речи подразумева се, наиме, германо–романски културни конструкт, док се византијска, тј. грчко–словенска синтеза маргинализује и повлачи из европског значења“ (Милош Кнежевић). Наравно, јасно је због чега је онда Византија, како уочава **Ернест Бену**, развој Запада посматрала као заједничку побуну римског бискупа и западних варварских краљева, који једни другима дају позиције власти и правне титуле на које немају легитимно право.

ЕВРОПСКА УНИЈА: САВЕЗ ВАШИНГТОНА И ВАТИКАНА

Суштина данашње Европске Уније јесте у томе да се она представља као права и потпуна Европа, Европа осим које друге нема. У ствари, како је то запазио још **кнез Николај Трубецкој**, у својој књизи „Европа и човечанство“, Романогермани су своју цивилизацију прогласили најбољом, највишом и једином достојном човека, и почели ту и такву цивилизацију (названу „Европа“). Као што показује **Ханес Хофбауер**, у својој студији о проширењу ЕУ на Исток, романогерманска европеизација лежи у основи савремене идеје стварања Европске Уније. У ствари, Европска Унија какву данас знамо настаје на основу великог споразума између Сједињених Америчких Држава и Ватикана, постигнутог крајем Другог светског рата, када Рузвелтова Америка добија пристанак папе Пија XII да Ватикан напусти подршку Силама осовине зарад споразума са Вашингтоном. Бела кућа се обавезује да ће гледати кроз прсте римокатоличким клерофашистима и клеронацистима и да ће наставити осовинску борбу против болшевизма, а Ватикан обећава свесрдну помоћ Белој кући у американизацији европских интеграција после Другог светског рата. Изврсну студију о томе написала је, на основу архивске грађе, **Ани Лакроа Риз**, француска историчарка (А. Л. Риз: „Ватикан, Европа и Рајх од I светског рата до Хладног рата, Службени гласник, Београд 2006.) Из књиге сазнајемо да се папа Пије одлучно ангажовао у заустављању процеса денацификације у Немачкој, јер је то, наводно, „освета“. Од Пољака, римокатолика, тражио је да опросте Немцима, што треба да учине и други народи које је Хитлерова чизма газила: „Иако су ти народи за време рата претрпели од Немачке сурове и тешке јаде, они треба да буду великодушни, да забораве прошлост и да вам, исто као и остатку Европе и човечанства, пруже наду у једно боље сутра, обележено љубављу“.

Познати штићеник папе Пија XII, монсињор Худал, пронацистички „вођа немачке католичке заједнице у Риму“, недвосмислено је подржавао Хитлера у борби против болшевизма, због чега је добио похвале од самог Алфреда Розенберга. У постхумно објављеном дневнику, под насловом „Животна исповест једног остарелог бискупа“, Худал се дивио немачком народу у борби против болшевизма и захваљивао Богу што му је омогућио да набави лажне легитимације уз помоћ којих су нацисти бежали у „срећније земље“ (израз самог Худала). Дотични штићеник је спасао, давши му пасош Црвеног крста, и Франца Штангла, управника логора у Собибору и Треблинки. У послу је био и монсињор Мунх, немачко–амерички бискуп, рођен у Висконсину, који је био „свештеник америчких окупационих снага“ у Немачкој. Уз помоћ Ватикана, Американци су обновили рад немачких демохришћанских партија, и ангажовали као државнике нове Немачке (која ће постати „погонска сила“ Европске уније) римокатоличке политичаре, од којих су неки својевремено подржали и нацисте, међу којима су се истицали људи попут Конрада Аденауера, градоначелника Келна, Голбаха, градоначелника Минхена, Зибекеа, градоначелника Марбурга, итд. То је била драгоцену помоћ Вашингтону.

БЕДЕМ ПРЕМА РУСИЈИ

Генерал војске САД, Двајт Ајзенхауер, посетио је папу Пија XII и изразио жељу да Америка своју политику у Немачкој изгради на сарадњи с Ватиканом, чиме се испунио папин план: „рехристијанизација немачких маса, учешће католика у политичком животу, консолидација онога што је остало од немачког организма, кога је Ватикан сматрао бедемом пред совјетским продором, и одбрана јединства Немачке“.

Чувени обавештајац Хувер долази код папе Пија XII 1946. и 1947, по задужењу банкара са Вол Стрита, да се распита о могућностима улагања у немачку привреду. Затим је учињено све да се створи мит о тобожњем отпору римокатоличких бискупа Хитлеровој политици. Немачка није остала дужна: рецимо, око 1965. исплаћивала је Ватикану триста милиона долара годишње, у знак захвалности.

Папа је радио на уједињењу Европе под америчким протекторатом. Руска историчарка Ана Филимонова каже: „У послератном периоду Пије XII настојао је да консилудују католичку Европу као противтежу комунистичком систему, путем уједињавања земаља – агресора (из Другог светског рата, нап. В. Д.) са другим европским земљама у разним савезима. Није случајно договор о Европском економском савезу био потписан у Риму 25. марта 1957, с благословом папе Пија XII. Штавише, понтифекс је у Ватикану сабрао много угледних економиста, који су разрадили програм економског развоја, чија је главна тачка била широка експанзија економије католичких земаља. Папина иницијатива наишла је на подршку у САД: председник Труман и два највећа ауторитета америчке политике – Далес и Дејвид Рокфелер изразили су спремност да учествују у финансирању поменутог пројекта и одобрили су идеју комбиновања религије и политике“.

Средином осамдесетих година XX века, папа Иван Павао II и председник САД Реган наставили су сарадњу у области „евроатлантских интеграција“: договарали су рушење комунизма у Источној Европи. Рушење комунизма подразумевало је и разарање Југославије, у којој су Срби живели са надом да ће моћи да сачувају државу која их је, први пут у историји, објединила.

Европска Унија је, већ поодавно, тоталитарни пројекат, који државама и народима одузима слободу. Није случајно: видимо како је настала. Оставимо по страни чињеницу да, данас и овде, масонски Брисел ипак више слуша масонски Вашингтон него папску државу. Али, Ватикан ЈЕСТЕ држава, и, мада бриселска врхушка ради све што може на потискивању било каквог хришћанства из Европске уније, ипак се папина реч слуша, а Ватикан, Вашингтон и Брисел се удружују кад се треба борити против заједничког непријатеља – пре свега, православног Истока.

УНИЈА НЕКАД И САД

Ако је тако, шта онда Европска Унија оставља државама и народима? Привид слободе и различитости. А то и јесте секуларна верзија уније са папским Римом. Јер, Унија је увек била: признај папу, а задржи своје обреде и обичаје. Довољно је погледати документ Уније у Бресту (1595.), који су потписали негда православни јерарси. Они захтевају да сва богослужења и Св. Тајне задрже своје „православне форме“: причешћивање треба обављати под оба вида (хлеба и вина), крштење мора остати исто, не прихвата се учење о чистицишту, нити литије посвећене специфично римском обреду поклонења Телу Христовом (Corpus Christi.) Свештеници морају да се жене, Руси и Грци се бирају за владике, православне литије се и даље врше. Нови календар се усваја, али да Пасхалија остане православна. **А зашто све?** Бивши православни епископи веле: „Све ове ствари потписасмо, желећи свето јединство у прослављању Божјег Имена због мира Свете Цркве Христове“. Све је, код унијата, „исто“ – само је папа глава Цркве, а не Христос. Све је „исто“, само ће благодат Божја одступити од издајника вере...

ПРИМЕР ИЗ ИСТОРИЈЕ ВИЗАНТИЈЕ

Просто је запањујуће колико се историја понавља, и колико наши евроунијати–екуменисти то не виде (или неће да виде.) Увек је Православље требало подредити земаљским интересима – јер, забога, то „није ништа“, то је „ситница“!

Тако је потписник **Лионске уније, Михаил Палеолог,** у 13. веку, по речима **Георгија Пахимера,** овако убеђивао епископе Византије да унију прихвате: „Сва ствар сједињења с Римском црквом састоји се само од три тачке: признавања првенства папи, апелације на његово име и произношења његовог имена на богослужењу. Ако се пажљиво размотри, сва та преимућства су само празне речи. Хоће ли папа доћи овамо да председава другима? Ко ће од оних који се суде хтети да плови тамо и назад по огромном морском пространству да би само добио пресуду од људи којима је дато право првенства? Помињати папу у нашој првој цркви и у другој вашој – великој, приликом служења патријарховог – шта је у томе противзаконито? Зар се нису оци благоразумно прилагођавали околностима, кад је корист то захтевала?

На то нас побуђује пример Самога Бога, Који је постао човек и претрпео распеће и смрт. Мада је Богу било неприлично да на Себе прими тело, ипак је Он, по највишем Домостроју, постао човек; а кроз то је, упркос ономе што приличи, кроз Бога телonosца, спасење примила сва васељена. Тако је чудесан Домострој! Ако и ми, кроз благоразумну икономију (снисхођење), избегнемо опасност која нам прети, то не само да нам се неће узети за грех, него ће послужити као доказ да унемо да постижемо своје циљеве“.

Емисари цара Михаила потписали су 1274. године Лионску унију из политичких разлога – василевс је хтео да избегне сукобе с Латинима, који су дуго држали царство Ромеја под окупацијом. Михаил Палеолог је тврдио да је једини циљ његов да „избегне крваве ратове“ и сачува своје поданике од проливања крви (мир, као и увек – мир, брате, мир! Give peace a chance!)

Међутим, настала је велика пометња и подела у народу Божјем. По речима **Пахимера**, од када је потписана Лионска унија, „црквени послови дођоше до потпуног хаоса; људи се почеше туђити један од другог, и, мада су једни желели општење на Божанским сабрањима, други су говорили: „Не додирни, не опипај“, и отуђење се простирало дотле да нису хтели ни из исте посуде да пију, ни да узајамно разговарају. Подела се свакодневно увећавала, и с ким је неко јуче разговарао, сутрадан се од њега одвраћао“.

Сам цар је почео да гони противнике уније, да их хапси и да им одузима имања. Доводи на патријаршијски престо латиномудрујућег **Јована Века**. На Светој Гори ревнитељи Предања трпе прогоне. Храбри исповедници се супротстављају цару. Када је пред цара стао **Свети Теодит Филаделфијски**, и кад га је цар питао зашто га овај подвижник осуђује, Теодит му је одговорио да то чини јер **цар изврће Свето Писмо**, на шта је император одговорио: „Свето Писмо! Свештени смо – ми“ (мислећи на себе)! Затим је Свети Теодит претучен.

Али, шта је Михаил Палеолог постигао? Ништа. **Папа Мартин Четврти се разочарао у василевсову унијатску политику, искључио га из римокатолицизма као јересијарха и забранио свим западним владарима да с царем Истока имају било какво општење.** Кад је цар сазнао за то, спречио је ђакон да помене папу на Литургији, и с горчином рекао: „**Ето шта сам добио шта сам и тражио мир с Латинима и ратовао против својих ближњих“.** **Ускоро је Палеолог скончао и сахрањен је без царских почести. А све је почело од приче о миру и „европским интеграцијама“.** Средњовековним, додуше, и то после **Четвртог крижарског рата**, када је Византији заиста био неопходан предах од ратовања с Латинима. Али, **Свети Григорије Богослов** је говорио да је **мир који одваја од Бога опаснији од рата.**

ЕКУМЕНИЗАМ И „ЕУ ИНТЕГРАЦИЈЕ“

Почетком XXI века, Европа је видела усвајање „**Екуменске повеље**“, коју су потписале готово све Помесне Православне Цркве, протестантске, англиканске, старокатоличке и друге групације, као и Савет европских бискупских конференција. „**Екуменска повеља**“ састоји се од три дела:

1. „Верујемо у једну Свету, Саборну и Апостолску Цркву;

2. На путу ка видљивом заједништву цркава Европе;

3. Наша заједничка одговорност у Европи“.

У „Екуменској повељи“ се тврди да потписнице документа имају заједничку веру: „Са Еванђељем Исуса Христа, према сведочењу Светога Писма, и као што је изражено у васељенском **Никео–цариградском Символу 381. године** ми верујемо у Тројичнога Бога: Оца и Сина и Светога Духа“. У повељи се тврди да смо „у Светој Писму позвани да исповедамо нашу заједничку веру и да заједно деламо у складу са истином...“ Један од задатака је изражен оваквом формулацијом: „У духу јеванђеља, морамо заједно преиспитати историју хришћанских Цркава, која је обележена многим благотворним искуствима, али и расколима, непријатељствима, па чак и оружаним сукобима. Људски грех, мањак љубави и честа злоупотреба вере и Цркве за политичке интересе озбиљно су пољуљали углед хришћанског сведочења. Отуда, за хришћане, екуменизам почиње обновом наших срца и спреченошћу да се покајемо и да продубимо наш начин живота... Важно је да се овде уочавају духовна блага различитих хришћанских предања, да учимо једни од других, и да тако примимо ове дарове“.

Основни став „Екуменске повеље“ да је „заједничка молитва хришћана срце екуменизма“; такође, каже се: „Ми се обавезујемо, да се молимо једни за друге и за хришћанско јединство; да учимо да упознамо и поштујемо богослужење и друге видове духовног живота који се практикују код других Цркава, да стремимо према циљу евхаристијског општења“.

У овој „Повељи“ најважнији је став да „Цркве подржавају интеграцију европског континента“, при чему јединство не може опстати без „заједничких вредности“. Све потписнице документа нуде „духовно наслеђе хришћанства“ као „сопствени извор надахнућа и обогаћења за Европу“, што треба да буде „извор наде за моралност и етику, за образовање и културу, и за политички и привредни живот. Све „Цркве“ су дужне и „позване да заједно служе у делу помирења међу народима и културама“, за шта је „мир међу Црквама важан предуслов“. Све „Цркве“ треба да раде на „унапређивању процеса демократизације у Европи“, да раде на „миротворству“, „друштвеној правди“, супротстављању национализму и борби за људска права, нарочито права жена.

ДА ЛИ ЈЕ „ЕКУМЕНСКА ПОВЕЉА“ ПРИХВАТЉИВА ЗА ПРАВОВЕРНЕ?

Иако званична ЕУ настоји да из своје свести уклони сваки помен хришћанства, позивајући се на сваки могући паганизам, од античког до просветитељског, врхушки евроглобализма очито је врло стало да се све „Цркве“ построје и дисциплинују да би радиле на остваривању циљева евроунијатске идеологије, од интеграције до људских права. Зато је наш канониста, **Жељко Которанин**, у свом тексту „Екуменска Повеља – Свето предање о њој“, јасно рекао: „Шта значи то у Повељи да „Цркве“ подржавају интеграцију Европе у политичком, економском, културном, етичком и образовном смислу; да удружују снаге у унапређивању процеса демократизације Европе; да се супротстављају свакој врсти национализма?

Да ли је то у духу политике? Јесте. То подржавање сваковрсне интеграције Европе захтева мир међу „Црквама“, односно заједничарење „Црква“ без обзира на основне разлике у вери, и захтева међусобно црквено општење православних са јеретцима без обзира на утврђене границе црквеног општења. Да ли је овакав мир у Духу Цркве? Није. То је чисти политичко–демократски мир. **Мир је то без Христа. Мир је то, који се уводи уценама, санкцијама, изопштењем. Такав је мир Европске уније и Екуменског покрета.** У Српској Цркви многи му подлегоше. „**Луде ће убити мир њихов, а безумне ће погубити срећа њихова**“ (Приче Сол. 1, 32). – Мир њихов, а не Христов, и срећа њихова, а не блаженство Царства Божијег. Због повиновања духу времена, због подржавања једне од политичких опција (демократије), због залагања за један пројекат уједињења Европе, због саображавања еклисиологије свему овоме, **Екуменска Повеља је потпуно неприхватљива за Православне.** Питамо се да ли састављачи и потписници њени Цркву сматрају политичком и културном институцијом, која се бори за остваривање не божанске, већ световне правде?“

ПОУКА ЗА КРАЈ

Тако је у области мистичког евроунијаћења. А у области политичког (које је, наравно, увек повезано с мистиком)? Ту се од Срба очекује заборав. **Да бисмо постали „Еуропејци“, морамо да заборавимо све злочине Евроамериканаца према нама, почев од кроатопапистичких. Јер, сећајући се, нећемо стићи у Европу. Потребна нам је и „хигијена несећања“ (Сима Пандуровић).**

Баш зато се треба сећати. Рецимо, овога.

Прва масонска ложа у Војној граници основана је 1754. године у Глини. У њој су били и православни и римокатолици. Они су причали о братству без обзира на конфесије. Данашња химна Хрватске, „Лијепа наша домовино“, први пут је изведена 1846. године у глинској православној цркви. На речи Антуна Михановића, компоновао ју је Глињанин – Србин Јосиф Руњанин, а отпевао ју је србски православни хор из овог места.

Године 1941, у србском православном храму у Глини поклано је 1200 Срба, којима је један усташа, после толиких година живота под паролом „Брат је мио које вере био“, рекао: “На ово сте осуђени 1918. године!”

Тако је, дакле, плаћен рани србски екуменизам.

Дакле, памет у главу и Христа у срце. Нема никакве потребе да журимо у трулеж Европе који за себе тврди да је прва и последња Европа. **Једну Европску Унију смо имали – звала се Социјалистичка Федеративна Република Југославија, била је интегрисана више но што ће бриселска творевина икад бити, имала је и свој културни и привредни простор, и комунизам и екуменизам – и распала се, у крви и ужасу.** А зашто? Зато што је, по Светом Николају Жичком, **била „пркос Богу и Светоме Сави“.** **Хоћемо ли, журећи у Европу без Христа, а са „намесником Христовим“ у Риму, опет да пркосимо Богу и Светом Сави? Ако хоћемо, онда је наш нестанак неминован.** И нико, па ни Бог, Који нам је дао слободу да бирамо, неће моћи да нам помогне и спасе нас од нас самих.